

Un trăsnet al lui Dumnezeu – Autor necunoscut

Un reverend în vârstă povestea următoarea întâmplare din tinerețea sa.

Băiat fiind, eram în pension la un preot vârstnic de la țară, în Mazuria. În casa parohială, pe partea dreaptă, în față, erau situate camera de audiențe a preotului și dormitorul său, pe care îl împărțea cu mine, iar în spatele acestora era camera de lucru. Pe partea stângă se aflau camera de zi și dormitorul doamnei și al fiicei. Locuința pentru personalul de serviciu se învecina cu curtea.

Într-o iarnă, reverendul a trebuit să plece prin țară, așa că am dormit singur de tot în partea dreaptă a casei. Era o noapte senină, geroasă. Deodată m-am trezit dintr-un somn adânc. O rază vie de lună strălucea prin inima decupată în obloanele închise ale ferestrei și lumina cu o lumină fantomatică o înfățișare care stătea în fața mea, la sobă, cu privirea ațintită ferm asupra mea. Era un bărbat într-un cojoc mare, cu o căciulă adânc trasă peste frunte, cu o față lată, fără barbă. Așa de speriat cum eram, mi-am păstrat totuși suficient starea de spirit, încât să închid din nou repede ochii și să mă fac că dorm profund. Auzeam, tremurând de frică, cum bărbatul se apropia încet de patul meu și i-am simțit răsuflarea pe când se apleca peste mine și mă privea lung în față. În sfârșit, deoarece am reușit să rămân liniștit de tot, făcând uz de toată forța, el s-a întors de la mine, a deschis încet ușa care dădea spre camera de lucru a preotului și curând mi-am dat seama după un zgomot, că omul scotea casieria bisericii, care era într-o cutie de tablă, sub birou. Încă mai zăceam nemișcat, cu ochii bine închiși, când el, cu marea cutie pe umăr, se furișa din nou prin odaia mea. Dar abia intrase în camera alăturată, când am sărit repede din pat ca să aduc ajutoare. Un zgomot m-a speriat. Părea că omul se lovise cu cutia de perete și înainte să pot să mă întorc în patul meu, el era iarăși în camera mea. Cu strigătul de teamă în suflet: „Salvează-mă, o, Dumnezeule!”, am rămas în picioare în spatele pendulei mari, paralizat de groază. Cu mâinile împreunate, cu sudoare rece pe frunte, mă holbam fix la omul îngrozitor, care, când mi-a găsit patul gol, a căutat dedesubt cu cuțitul scos. Căciula se deplasase puțin și lumina lunii cădea viu pe o cicatrice de la ureche și pe o șuviță de păr blond. A căutat în spatele patului, apoi în spatele dulapului mare și acum se îndrepta spre pendulă. „Salvează-mă, o, Dumnezeule!”, m-am rugat eu tăcut în spaima morții. Omul a trecut pe alături, a căutat în camera de lucru a preotului, a venit înapoi, a stat, privind încă o dată în jur foarte aproape de mine – nu m-a găsit. Până astăzi, aceasta este o enigmă pentru mine. Apoi, cât mai grabnic, răufăcătorul a luat-o la sănătoasa. Am mai auzit cum se îndepărta afară, pe zăpada care scârțâia, și am alergat ca vântul să trezesc personalul de serviciu. Au și fost repede la fața locului, dar au venit prea târziu ca să-l prindă pe hoț.

Firește că în ziua următoare a fost o agitație îngrozitoare în tot satul și de îndată ce preotul s-a întors, au fost efectuate imediat percheziții domiciliare și investigațiile cele mai amănunțite, dar fără niciun rezultat. Seara a mai venit paracliserul la preot cu diferite comunicări. Am intrat întâmplător în cameră, dar m-am retras speriat. Am văzut din nou fața din noaptea anterioară – acolo era și cicatricea de la ureche și părul blond cădea pe jumătate pe ea. Paracliserul trebuia să fie făptașul. I-am împărtășit preotului descoperirea mea și astfel s-a făcut percheziție domiciliară și în locuința paracliserului. Dar când nu s-a găsit nimic, s-a crezut că în spaima mea și în lumina nesigură a lunii m-am înșelat asupra feței. Dar pentru mine era cert: paracliserul era hoțul. Am păstrat o groază tainică față de el și mă feream din calea sa oriunde puteam.

A trecut lună după lună. Hoțul și prada lui nu fuseseră descoperiți. Astfel a venit primăvara și era o zi de mai sufocantă, când doamna preoteasă m-a trimis cu o comandă la o fermă învecinată. Acolo am găsit mai mulți țărani șezând în fața ușii, printre ei paracliserul, care

poposise și aici. Părea că nu este mulțumit cu alimentele livrate lui, ci făcea supărat tot felul de remarci dojenitoare. Țăranca nu i-a rămas datoare cu răspunsul, la care paracliserul i-a explicat că cu așa donații mărunte nu se mai poate răzbi deloc în vremurile acestea de scumpete și contribuțiile trebuie să fie majorate.

„Ah, stați liniștit!”, a strigat femeia mânioasă, „în casieria dispărută a bisericii erau bani destui și aceștia vă vor ajuta sigur să răzbiți în aceste vremuri de scumpete.”

„Firește!”, a răsunit împrejur în cercul țăranilor; și acum declarațiile cădeau din toate părțile, care îmi arătau, spre uimirea mea, că bănuiala vinovăției apăsa totuși pe paracliser, în ciuda dovezilor care lipseau. Acesta, alternativ palid și roșu de furie, a sărit în picioare în cele din urmă și a strigat:

„Cine îndrăznește să mă acuze de hoție, pe acela îl acuz în fața justiției! Sunt nevinovat și n-am fost dovedit cu nimic. Să mă lovească trăsnetul dacă am atins măcar casieria!”

Țăranii au amuțit. Dar eu nu m-am simțit bine și după ce îmi îndeplinisem misiunea pentru țărană, m-am îndepărtat cât mai repede posibil, cu o teamă nu tocmai neînsemnată, că paracliserul ar putea să meargă cu mine.

Pe drumul de întoarcere, aerul era și mai apăsător ca mai înainte. Căldura a devenit aproape sufocantă și când spre seară s-au îngrămădit nori grei, fiecare saluta cu bucurie furtuna care se apropia. Cerul a devenit tot mai negru. Toți fugeau în casă. Și pe paracliser l-am văzut, cu micul său fiu în brațe, grăbindu-se prin fața bisericii spre locuința sa. Un trosnet îngrozitor – un fulger și un trăsnet în același timp – m-au îndepărtat o clipă de la fereastră. Apoi, norul greu de furtună a trecut peste satul nostru într-o liniște stranie.

Dar pe locul din fața bisericii zăcea paracliserul, țeapăn și rece, lovit de primul și unicul trăsnet al acestei furtuni. Micul fiu, azvârlit din brațele sale de forța trăsnetului, zăcea alături nevătămat, doar amețit, pe gazon.